

Miskolctól Kolozsvárig, középkortól jelenkorig, művelődéstől szórakozásig

Az egész a készülődéssel, a várakozással kezdődött és egy kellemes izgatottsággal. A diákcseriprogramokba benne van az a kiszámíthatatlanság, hogy nem tudjuk milyen lesz a társaság, nem ismerjük a cserediákunkat. Nem tudjuk, hogy szimpatikusak lennének-e egymásnak. Viszont a végén már csak örülök, hogy azt kaptam akit kaptam, de nagyon.

Miután kiderült, hogy mi kivel fogunk cserediákoskodni nyilván kíváncsiak voltunk egymásra, annyira legalábbis biztos, hogy lecsekkoljuk egymás Facebook profilját. Persze teljesen más volt csütörtök délután személyesen találkozni. Először elvezettük miskolci diáktársainkat iskolánkhöz a Házsongárdi temető előtti buszmegállóba. Az Apáczai udvarán ismerkedős játékokkal kezdtünk, aztán rátértünk azokra, amiket pár héttel ezelőtt még a DTsek játszottak velünk a gólyatáborban. Egy rövid teázás után mindenki tervezhetett valami esti programot vendégének. Például megmutathattuk nekik a várost, amely egy kis csoportunk szerint estefele a Fellegvárról a legszebb.

Péntek reggel fizikával kapcsolatos játékokon vehettünk részt, majd QR kódos informatikai feladatokat oldottunk, utána a miskolci diákok és tanáraik elmentek várost nézni, mi ezalatt órákon voltunk és alig vártuk, hogy újra találkozhatunk. Még délelőtt elindultunk Marosvásárhelyre. A hosszabb buszutak nagyon sok mindenre adtak lehetőséget: beszélgetésre, filmnézésre, tudásunk gazdagítására (Jakab Antal tanár úr kitartóan mesélt nekünk az útbajított városokról). De akár közös éneklésbe is részünk lehetett, én még kártyáztam is a buszon. Persze a rövidebb utakat is ki lehetett használni és persze a társaság nagyrésze az út időtartamától függetlenül aludt. Marosvásárhelyen meglátogattuk a Kultúrpalotát, ott láttam életem legszebb ablakait. Segesváron felmentünk a várba, ahol templomokba-, Petőfi szoborba- és két miskolci diáklány által előadott erdélyi népdalba gyönyörködtünk. Közbe együttérettünk az ottani német iskola tanulóival, akik minden nap 175 lépcsőfokot másznak meg és utána még tanulniuk is kell. Este, Keresztúron az addigi tanévből bennünk felgyűlt feszültséget robotpárbajjal oldottuk fel. Szombat után aludtunk (vagy nem?).

Szombaton a szebeni Brukenthal Múzeumba mentünk, megnéztük mi mindent hagyott ránk Erdély egyik volt kormányzója, Samuel von Brukenthal. Ezután Déván libegőkkel mentünk fel a várba, aránytalanul sokan, a kisebb méretű felvonókba tömörülve. Ennek ellenére

nem volt panasz, hiszen tudtuk, hogy elvileg jó emberek kis helyen elférnek. És hogyha az olvasók eddig még nem irigyeltek meg, akkor itt az idő, merthogy szombat este még aquaparkba is elmehetett, aki akart. S aznap este már tényleg volt alvás (vagy még mindig nem?).

A vasárnapot Vajdahunyaddal kezdtük, sétáltunk egyet a Hunyadi várba, miközben egészen hasznos információkat tudtunk meg róla. Utolsó megállónk Gyulafehérvár volt, ahol

főleg az érseki székesegyház érdekelt. Sok meghatározó egyéniség, híres ember van itt eltemetve, vagy van a templomban egy síremléke. Még bóklásztunk kicsit a városba és utána elindultunk hazafele.

Aki vasárnap este sem aludt, az már tényleg nagyon hardcore arc, főleg, mivel hétfőn fél nyolckor, kora hajnalban szomorú búcsút vettünk, s míg a miskolci diáktársainkra egy nagyon hosszú utazás várt, addig ránk egy "varázslatos" iskolai nap.

Összefoglalva ez egy nagyon tartalmas kirándulás volt, csupa pozitív élménnyel és csupa vagány emberekkel, akikkel megérte találkozni.

Köszönjük, hogy részesei lehettünk ennek a programnak, hogy új élményekkel gazdagodhattunk és rengeteg új, tartós kapcsolat alakult ki, melyeket ápolunk a következő találkozásig.

Szallós-Kis Flóra, 9. B